

HOMÍLIA NA VEĽKÚ NOC NEDEĽU VZKRIESENIA

(KATEDRÁLA ORISTANO, 12. APRÍLA 2009)

Dnes Cirkev slávi tajomstvo vzkriesenia nášho Pána Ježiša Krista. To nie je hocijaká oslava. Ale je to kresťanská oslava *par excellence*. Veľká Noc je srdcom viery kresťana. Ak Kristus nebol vzkriesený, upozorňuje nás svätý Pavol, naša viera nemá zmysel.

Pre našich židovských bratov Exodus je udalosť, ktorá je základom ich identity a ich histórie. A pre nás, kresťanov, je základom našej identity udalosť Veľkej Noci. Kresťanstvo nie je nápad, folklór, súbor pekných myšlienok, dávna tradícia, ale súhrnná pravda o človeku, ktorý po smrti vstane, znova bude žiť.

Zakladatelia veľkých náboženstiev sú mŕtvi. Ich prítomnosť je len v práci, ktorú odvodili, v knihách, ktoré napísali, v myšlienkach, ktoré hlásali. Ale Ježiš je živý. On prebýva vo sviatosti Eucharistie, v srdciach veriacich, podľa slov Písma, v svedectve mučeníkov všetkých čias.

Práve o tom, čo je originálne a úplne špecifické v našej viere, práve o tom je najťažšie hlásať a svedčiť. Svätý Augustín napísal, že žiadna kresťanská pravda našej viery nebola nikdy tak napádaná, ako viera vo vzkriesenie. Preto takmer všetci cirkevní Otcovia a apologéti zasvätili svoju prácu obhajobe tajomstva vzkriesenia pre svojich súčasníkov. Je ťažké uveriť, že je nielen vzkriesenie tela, ale že je aj večný život.

V jednej Talianskej diecéze robili výskum, ktorý potvrdil, že značná časť mladých neverí vo vzkriesenie tela. Na druhej strane, žiadny z našich zosnulých blízkych sa nevrátil z iného života povedať nám pravdu a podrobnosti o jeho novej existencii. Jediný odkaz ktorý máme, aby sme si vedeli predstaviť existenciu večného života, je nádherne Kristovo telo po jeho zmŕtvychvstaní. V skutočnosti evanjelia nám hovoria, že Ježiš po svojom vzkriesení vstúpil do hornej miestnosti cez uzatvorené dvere; zjavil sa učeníkom na brehu jazera Tiberias; stretával sa s nimi. Ale až po tom, čo im Ježiš odhalil svoju identitu, až potom ho spoznali a klaňali sa mu. Tak Ukrižovanému, ako aj Vzkriesenému v jednej osobe. Ukrižovaný a Vzkriesený nie sú dvaja rôzni ľudia. Ide o jednu božsko-ludskú Osobu. V Ježišovi Kristovi je identita života a smrti aj časovo spojená, v tom zmysle, že Ježiš nie je najprv ukrižovaný a potom vzkriesený. Ale On je súčasne ukrižovaný a vzkriesený. „*Mors et vita conflixere mirando*“, „*smrť a život v súboji sa stretli*“, spievame v sekvencii veľkonočnej liturgie. Nakoniec smrť je porazená smrťou, hoci nie bez smrti. Naozaj, Ježiš nás zachraňuje pred Smrťou, ale nie od smrti. Vzkriesený Kristus kríž neodstraňuje, ale dáva mu zmysel. Tak svojmu krížu, ako aj

všetkým krížom v histórii. A tak, kríž sa stáva krížom vzkriesenia, nie krucifixom – krížom zatratenia.

Drahé sestry a bratia, udalosť z evanjelia podľa Jána, ktorú sme práve počuli, opisuje cestu viery vo vzkriesenie Ježiša každého kresťana. Ňou prešli aj Mária Magdaléna, Peter a Ján vo Veľkonočné ráno, zasiahnutí hneď na úsvite prázdny hrobom. Povstal nový život a v ňom znovuzrodili sa aj deti k novému životu.

Prvá, ktorá uvidela vzkrieseného Pána bola Mária Magdaléna. Tento fakt podčiarkuje silu lásky a náklonnosti, aký prechovávala táto žena k Ježišovi počas jeho pozemského života. V behu Márie Magdalény ku hrobu sa zračí vnútorná túžba ľudstva po absolútnom Záchrancovi, po šťastnom živote, po víťazstve nad smrťou a nad hriechom. Beh na úsvite nových dejín spásy ukazuje, že ženské srdce vie akoby viac - intuitívne tvoriť budúcnosť, živiť nádej, pozeráť sa za hranice smrti.

Zoči-voči prázdny hrob, keď vzkriesený Kristus sa zjavuje Márii Magdaléne, myli si ho so záhradníkom. Keď však je oslovená menom, okamžite rozpoznáva Pána. Tu sa ukazuje, že stretnutie Márie Magdalény so vzkrieseným Kristom je symbolom vzájomných medziľudských vzťahov, ktoré sú založené nie na titule a hodnosti, ale na poznaní mena a tváre. Iba vtedy, keď Ježiš volá ženu menom, padá každá pochybnosť a neistota o jeho osobe.

Teraz, píše Luigi Accattoli, všetky zjavenia Ježiša zmŕtvychvstalého sú dôležité: Petrovo, Jakubovo, dvoch Emauzských učeníkov, to vo večeradle, i to na brehu Tiberiadského jazera. Tieto udalosti sú nám naozajstnou pomocou, rozhodujúcim argumentom pre našu vieru.

Ale zjavenie Márii Magdaléne má ešte jeden dôležitý význam: ide o **prvé** zjavenie Zmŕtvychvstalého. V tomto prvenstve sú dva znaky: prvý 1. Ježiš sa najprv zjaví žene a druhý 2. Žene, ktorá mala pošramotený život. Vzkriesený Kristus nevyberá si pre svoje prvé „ukázanie sa“ ani Petra, ani Jána, ktorí tiež bežali k hrobke a dokonca do nej smelo vstúpili, mohli by sme povedať, v úprimnej túžbe hľadajúc Pána. Ale Ježiš sa celkom prvýkrát zjavuje práve **žene**. V tomto ženskom prvenstve môžeme vidieť poukázanie na to, čo je najviac dôležité v nasledovaní Pána: Peter bol možno najviac pripravený zaujať miesto aké mu určil Pán – byť základným kameňom, skalou novej Ježišovej rodiny, byť mu stále nablízku počas jeho troch rokoch verejného života; Ján bol možno viac obdarený intuíciou, že ako prvý, vstúpiac do hrobky a vidiac plátna poskladané na jednej strane „videl a uveril“; ale Mária Magdaléna je tá, ktorá najviac miluje. Vie menej než Peter, nemá ešte vieru, ktorá už hýbe Jánom, ale miluje viac, viac než tí, ktorí „vedia“ a „veria“. Je pripravená milovať, čo z nej robí „prvú z apoštolov“, ako hovorili v staroveku.

Prvú z apoštolov v tom, že je povolaná ohlásiť zmŕtvychvstanie tým, ktorí sú oficiálnymi Ježišovými apoštolmi.

Táto Máriina pripravenosť odhalila podstatu každej ľudskej služby, ktorá nemá mať nárok na uznanie, ale je **odvahou** - všetci apoštoli, s výnimkou Jána, chýbajú pod krížom. Ona, naopak, zotráva s inými ženami v piatok večer pri hrobe, aby v prvé veľkonočné ráno mohla ho ísť pomazať voňavými masťami.

Toto ženské prvenstvo nie je jediný a ojedinelý prípad v Novom zákone a poukazuje na prvenstvo prvenstiev, ktorý reprezentuje Panna Mária. Na začiatku evanjelií je žena, Mária z Nazareta, a na konci evanjelií je opäť žena, Mária z Magdaly. Mária z Nazareta vstúpi prvá do vzťahu s Ježišom skrze počatie. Mária Magdaléna vstúpi prvá do vzťahu so Vzkrieseným skrz lásku. Ako je v jednej zastúpené celé ľudstvo, tak aj v druhej.

Mária Magdaléna je milujúca žena s pošramoteným životom: toto znamenie je veľmi dôležité. Lebo nám hovorí, že vzkriesený Kristus dáva prvé ovocie svojho nového života stvoreniu, ktoré kedysi veľmi padlo, ale ktoré - opustiac svoj hriech, odvtedy veľmi milovalo. Ona, čo tak dobre reprezentuje padlé ľudstvo, je teraz akýsi prototyp ľudstva vzkrieseného.

Drahí priatelia, viera vo vzkriesenie sa nachádza v základe nášho života a nášho svedectva lásky. Láska ako čosi vrcholné je nám daná vrcholne zadarmo. Ponúka sa každému, v každom čase. Ju najviac všetci a vždy potrebujeme. **Pred Bohom neplatí to, čo sme urobili, ale to, koľko sme milovali.** Nie všetci môžeme sa stať hrdinami. Všetci však sme povolaní stať sa svätými. **Hrdinstvo iba odhaľuje koľko môžu urobiť sily človeka. Svätosť odhaľuje koľko môže urobiť z milosti Boh.**

Apoštol Pavol v dnešnom čítaní nás nabáda hľadať to, čo je hore. Volá nás súdiť časné veci podľa meradla večnosti, vytvoriť hierarchiu hodnôt v našom živote, aby sme boli schopní hľadať podstatné, to, čo je často očiam neviditeľné. Viera vo vzkriesenie nás teda žiada, aby sme sa predovšetkým navrátili k podstatnému. To žiada od nás aj terajší Svätý Otec, keď nás v jednom zo svojich príhovorov vyzýva, aby sme zapalovali v sebe plameň viery, dávajúc prednosť veciam ducha pred vecami sveta. Žiada nás, aby sme sa usilovali čeliť sekulárnej propagande, ktorá tak vehementne popiera existenciu Boha. Pravé kresťanstvo, hovorí pápež, žije z viery, podporuje mier, vytvára nádej, buduje lepšiu spoločnosť.

Drahí priatelia, prajem Vám všetkým, aby ste boli takými presvedčenými svedkami vzkriesenia, ako bola Mária Magdaléna, aby ste boli dôveryhodnými misionármi kresťanstva vždy a všade! Amen.